

Når hensyn tages til de forøgede udgifter til huslejetilskud på ca. 26 mill. kr. i bykommunerne, vil der i disse kommuner i 1959-60 være ialt ca. 40 mill. kr. og i 1960-61 godt 100 mill. kr. til rådighed til nedsættelse af indkomstskatterne. Hertil kommer for købstædernes vedkommende tillægsejendomsskatterne, der med et provenu på ialt knap 20 mill. kr. årligt vil indgå i kommunekasserne fra og med 1959-60, således at kommunernes samlede merindtægter netto vil andrage ca. 60 mill. kr. i 1959-60 og ca. 120 mill. kr. i 1960-61 og følgende år.

Disse merindtægter vil kunne anvendes til nedsættelse af de kommuneskatter, der ellers skulle være udskrevet. Såfremt kommunernes samlede skattebehov — bortset fra stigningen i huslejetilskuddene — i 1959-60 og 1960-61 er af samme størrelse som i 1957-58, vil indkomstskatten i København og Frederiksberg kunne nedsættes med ca. 7 pct. i 1959-60 og ca. 18 pct. i 1960-61, og indkomstskatten i købstæderne gennemsnitligt kunne nedsættes med ca. 7 pct. i 1959-60 og ca. 14 pct. i 1960-61.

For sognekommunernes vedkommende vil der — som foran anført — blive tale om en merudgift til huslejetilskud på knap 10 mill. kr., der praktisk taget udelukkende vil komme til at påhvile Gentofte, de københavnske omegnskommuner, provinsbyernes forstæder og de større bymæssige bebyggelser. Da disse kommuner ikke i øvrigt berøres af forslaget, vil der i de pågældende kommuner blive tale om en mindre skatteforhøjelse på i almindelighed godt 3 pct. af kommunens samlede skatteudskrivning. På samme måde som de ekstraordinære ejendomsskatters indførelse i bykommunerne vil bidrage til at udligne forskellen i ejendomsskatteniveauet mellem byerne og deres forstæder, vil såvel den mindre forhøjelse af indkomstskatten i forstæderne som skattenedsættelsen i byerne bidrage til at udligne forskellene i indkomstbeskatningen mellem de to kommunegrupper.

3. Virkningen for borgerne.

For borgernes vedkommende vil forslagets gennemførelse betyde, at beboerne i de ældre lejligheder i byerne dels vil kunne få en forhøjelse af deres udgifter til husleje, dels vil få en nedsættelse af den kommunale indkomstskat i forhold til, hvad der ellers ville være blevet pålignet dem. For lejere i det nye byggeri, hvor huslejen i forvejen er forholdsvis høj, kan der alene blive tale om den forhøjelse af huslejen, som den forøgede grundskyld medfører, medens disse lejere vil få skattenedsættelse i samme omfang som lejerne i det ældre byg-

geri. Disse ændringer i borgernes udgifter til skat og husleje vil bidrage til en udligning af de bestående forskelle i de midler, borgere på samme indtægtstrin har til fri rådighed, når skat og husleje er betalt. Hertil kommer, at huslejetilskudet til børnerige familier udvides til også at gælde den ældre boligmasse, hvilket også bidrager til at afbøde forhøjelsen af huslejen i de ældre lejligheder.

Da huslejen i lejligheder opført før 1945 vil kunne forhøjes med henholdsvis 7 og 14 pct. af 1939-lejen det første og de følgende år, og da kommunerne vil kunne nedsætte indkomstskatterne med gennemsnitlig henholdsvis 7 og 14 pct. (i København og Frederiksberg lidt mere det 2. og følgende år), vil man stort set kunne sige, at nettoresultatet af det foreliggende skatteforslag for beboerne i de ældre lejligheder vil blive, at de i økonomisk henseende vil blive uberørt af forslaget, såfremt deres 1939-husleje er af samme størrelse som deres kommunale indkomstskat. De beboere, hvis husleje er større end deres kommuneskat, vil blive ringere stillet, medens borgere, hvis leje er mindre end skatten, vil få fordel af nyordningen. Det bemærkes dog herved, at de procentvise skattenedsættelser i de enkelte kommuner vil blive forskellige, og at 1939-huslejen ikke i alle tilfælde vil stige netop med 7 og 14 pct., ligesom de huslejeforhøjelser, der åbnes adgang til ved lejelovsforslaget, ikke er taget i betragtning.

Da kommuneskatten er progressiv, vil en skattenedsættelse på 14 pct. betyde, at skatteydere med små indtægter vil få skattenedsættelser, der er mindre i forhold til indkomstens størrelse end de tilsvarende nedsættelser for skatteydere med større indtægter. Regeringen overvejer derfor at søge gennemført en omlægning af den kommunale indkomstskat i byerne, hvorved kommuneskatten for alle almindeligt forekommende indkomster i den enkelte kommune vil blive udskrevet med samme procent af indkomsten, efter at der i denne er givet et skattefrit fradrag, gradueret efter skatteyderens forsørgerstilling m. v. En sådan omlægning af kommuneskatten vil betyde, at skattenedsættelserne i større omfang vil komme de mindre og mellemstore indkomster til gode.

IV. Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Som omtalt i afsnit II i de indledende bemærkninger skal den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld alene opkræves i bykommuner,